

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:
Piacsor 452 szám alatt.

Megjelen a lap hetenkint háromszor u. m. kedden, csütörtökön és szombaton délbén.
{ Ára évnegyedre 3 ft. o. é. Hirdetési ár: négyhasábos sorért először 7 kr., másodszor 6 kr., harmadszor 5 krajczár o. ért. s minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeltetik. }

KIADÓ-HIVATAL:
Középutca, STEIN J. könyvkereskedése.

Étéd, július 13-án 1862.

T. szerkesztő ur!

Mintán ns. Étéd közsege, ns. Udvarhelyszék bizottmányi gyűlésétől a múlt 1861-dik évi alkotmányos tiszti szervezéskor megszavazott kebliköltségnek egy csekély részét a cs. k. adóért közbejött súlyos katonai executio miatt bé nem fizethető széki pénztárnokainknak, ezért a közvélemény előtt közsegtünk, mint reactionarius közseg megrovatott; de a vád méltatlan, mivel közsegtünk e nemes szék többi közsegeinél nem áll hátrább a hazafiságban, és az alkotmányos intézmények pártoltságában; mit kívánunk bizonyítani azzal, hogy eltávoztván közsegtünk a cs. k. katonai executio, a hátralékban levő kebliköltséget közsegi birtokosaink nem akarván a jobbakkal rosszabbak lenni; az alkotmányosság érzetétől ösztönözve önként hozzájárulunk; azonban mielőtt az illető pénztárba bethetett volna, bizonyos pénzügyi parancs értesite, miszerint minden a bizottmányi gyűléstől eredett költségvonalak semmieseknek tekintetnek, és azok egyetlen adózónak is rendes adója gyanánt nem vétetnek, melyet közsegi földbirtokosaink szomorú tudomásul vevén, mindenkit megnyugtata azon nemes öntudat, hogy kebliköltség ezime alatti adóját a haza alkotmányos ügye előmozdítására szentelte s így azok is, kik a közbejött katonai executio miatt későskednek azzal, most mintán össze van gyűlve nem vonják vissza, hanem örömet közszéla szentelik, s minthogy szentebb célt, hol a haza ügye képviseltetnek nem ismertünk, mint az országos magyar muzeum és nemzeti színház, tehát t. szerkesztő ur sziveskedjék ezen összegecskét, mely 60 osztrák forintból áll, egyenlő mértékben e két nemzeti intézet tükegarapítására átszolgáltatni, amaz hogy a tudományos műveltséget, emez hogy a nemzetnek erkölcsi előhaladását, mindkettő édes anyai nyelvünkön századokon keresztül ápolhassa, lévén a t. szerkesztő urnak aláíratos szolgája

Máthé László,
étédi falusbíró.

Midőn olvasóink a fenebbi levelet olvasandják, lehetlen, hogy szívüket méjjen meg ne hassa a széki hazafiságnak abban kifejezett nemes büszkesége. Étéd kizárólag földművelő széki közseg, a szegény nép fiai laknak ott, de az ő jog szerint általában nemes s alkotmányaiért mindig a legutolsó rétegben is forrón lángoló széki nép fiai. Nem léteznek többé, reméljük csak egy ideig azon alkotmányosan választott tisztviselők, kik pénz nélkül hagyatva, a megye szükségének fedezésére kénytelenek voltak a néphez folyamodni; és im a nép a hazafiság ezen adóját azutánra is kötelezőnek érzi magára nézve, mert jól esik neki, hogy ne legyen rosszabb másnál. Ez a sajátságos, erős és becsületos széki logika. Ott van az egyszerű népnél is közvélemény, még pedig erős és hatalmas; és van-e népnél értelmiség, mely feltalálja magát, hogyan lehet a közvélemény előtt a közvélemény gyanúját lemosni? Ez az ép tiszta politikai szemérem érzet, minket megragad. Oly mozzanat ez a nép közérzetében, melynek pártját keresni kell. Ne bigyie senki ezt talán időszi politikai demonstratiónak! Ez a széki nép vérebe hagyományosan átszállott politikai beállítottságunk oly tanujele, melynek megfontolásával a magasabb értelmű hazafinak örömeztet hatja meg szívét. Mi ezen levelet — mint a széki nemzet tagjai — kétszeres örömmel mutatjuk be olvasóinknak, kik színházunk és muzeumunk körül megszokták ugyan a bonfias áldozatok szebbnél szebb adataival találkozni, de ennél méjebb jelentőségű adakozás nem tétetett ama nemzeti célokra. Szerk.

Kolozsvár, július 22-kén 1862.

A mit nem akarsz, hogy veled tegyenek, azt te se tedd másokkal. — Ugyátszik, hogy némely emberek kevéssé tartják szemelőtt ezen érintett tételt. Dobokamegye tisztviselői nem elégedtek meg azzal, hogy hivatalos nyelvként propria auctoritate a román nyelvet decretálták, s hogy a szomszéd megyékhez, mint például Kolozsmegyéhez is közelebről egészen magyar nyelven kelt a magyar okmányokkal ellátott ügyet román comitivával küldötték át, hanem megszék az 1849-i országos törvényt, megszék a felségének 1860. dec. 21-én a nyelv ügyben kelt parancsát, melyre a magyarok ellenében oly örömet hivatkoznak; megszék az idej pünkösde hava 7-ől 1634. számok alatt kelt udvari rendeletet, mely a dec. 21-i császári királyi intézkedés megtartását rendeli; megszék a f. kir. főkommandósnak idej pünkösde hava 27-ől szétmenesztett körrendeletét, mely a fenebbi cs. kir. kézirat pontos teljesítését teszi a tisztviselők mellőzhettek kötelezőségévé, mely legfelsőbb kéziratnak, a mint e lapban említve volt, tartalma az, hogy a nyelvre nézve a régi törvényes szokás megtartassék,

az egyes közsegek iskolai és belügyiben a közseg által választandó nyelv használtassék; az egyes ügyekben pedig minden hatóság azon nyelven tartozik válaszolni, amelyen az ügy hozzája beadatott.

Dobokamegyében ezen intézkedésekből furcsán értelmeztek. Elapok szerkesztőségéhez több kereset mutatott be, melyben a peres felek magyarok, minden okmány benne magyar, s a határozat benne latin és francia szövekből csinalt és román szavakkal vegyített új nyelven szól.

Hogy mást ne említsünk, ilyen ügy Lucze Katalin özvegy Ferenczi Sámuelnek egy más magyar ember ellen három ezer négyezer forint felett folyó adóságot ügye, melyben minden kérvény és felelet, minden okmány magyar, s melyre Dobokamegye törvényszéke idej június 28-ól 1983. civ. számok alatt Teodoru Lupu notariu aláírással amaz új román nyelven választolt.

Azon kérdést vagyunk bátrak feltenni: akarják-e román atyáink, hogy a fennmiltett cs. királyi kéziratot udvari és kormányzéki rendeleteket a magyar hatóságok is éppen úgy ignorálják, s számba ne vegyék?

Akarják-e, hogy Erdélyben minden tisztség és törvényszék, mely magyarul viszi ügyeit, a román kérvényekre is magyarul válaszoljan, és így agitatio kezdjen az uralkodói, kancellariái és kormányzéki rendeletek ellen?

Dobokamegye megkezdte: mi lenne, ha a magyar tisztek és bírók követnék? Mi nem bannók meg bizonytal. Hanem bátrak vagyunk azt binni, hogy a provisorius tisztek ilyen agitatioját, a f. k. főkommandósnak és udv. kancellariának nem fogják eltűnni. És reméljük, hogy a k. tábla, hová a fenebbi keresés is recurrus utján felmenend, a törvény és rendeletek megtartása végett megteendő a szükséges lépéseket.

Kolozsvár, július 23-kén 1862.

(D) Néhány lapon át foglalkoztunk belügyi kérdéseinkkel, s midőn azoknak némi részben jobb utraindulását constatiroztuk, előttünk nemcsak a birodalmi lapok alkudozóbb hangulatja lebegett, de figyelemmel kísértük azon nagyszerű külpolitikai mozzanatokat, melyek a magyar kérdés kiegyenlítésének szükségességét minden gondolkodó osztrák publicista előtt is mulhatlanul előtérbe állíták.

A magentai s solferinói vesztett csaták nem ejtettek akkora sebet Ausztrián, mint azoknak éppen most beállott következményei. Ama csata Franciaország ellen volt elvesztve, s következményei törést ejtettek az 1815-iki párisi szerződésen, melyet éppen Franciaország megalázása után kötött Orosz-, Porosz- Angolország és Ausztria; ámde ekkor azt hitte volna az ember, hogy a legitim nagyhatalmak mind végig horgas szemmel fognak nézni a koronás forradalom olaszthoni vívmányára, s eldöntetlenül fog állani ama kérdés mig egy nagy convulsio alkalmából a sors kereké megint Ausztriát emeli felül. Azonban az olasz egység kivívásának kora reá nézve szerencsés conjuncturák közt állott be. Talán századunk azon nagy emberének, ki ma a világpolitikát mozgatja, jól fonott tervzetéből történt, hogy a keleti kérdés egyszerre merült fel az olaszegység kérdésének megoldásával, és ezáltal az érdekek úgy lőnek irányozva, hogy az olasz királyság elismerését magára nézve is szükségesnek látta az orosz autocratia.

Világosan láthatjuk most, hogy az európai nagyhatalmak, melyeknek sorába emelkedett Olaszország is Ausztria elszigetelésével csoportosulnak egymás köré; s a francia politika kapcsa vonja őket össze a nemzetiségi eszmék jelszavával biztatván őket céljaik elérésére nézve. Im az olasz kérdésben a régi öt nagyhatalmasság közt minő egyetértés van az ötödiknek kizárásával.

Oroszország befolyásra, s talán mint a keleti ritus feje, valláson alapult uralomra vágyik kelet keresztény népei felett, Poroszország hivatásának érzi hegemoniája alá vonni a német nemzetiséget. Kérdésen kívül ezen célokra nézve Franciaország fontos biztatásokat adhatott, hogy azon nagyszerű eredményt elérhette, melyszerint úgy Porosz-, mint Oroszország elismerték az olasz királyságot, mely királyság a pápától, Ausztriától, s a bourbonoktól harc és forradalmok által elfoglalt részekből alakult össze.

Igy a fegyveres csaták elvesztését, a diplomatai csaták elvesztése egészítette ki. És kitudja mi készül a közel jövőben, azon csöndes és titkoszerű mozgalomban, melynek színtere Orosz-Lengyelország?

Egy bécsi levelező az orosz mozgalmakról következőleg ír: „A mi most éppen az olasz királyság elismerése alkalmával történik Lengyelországban, nem kevéssé neveli a mi államférfiaink apprehensioit. Jól emlékeznek itt, hogy Konstantin nagy herceg 1859-ki messinai útja alkalmával egy banquetten következőleg nyilatkozott: „Le jour approche ou l'on pourra réduire à néant les pretentions de l'Autriche“ (közelít a nap, midőn a semmire vihetők vissza Ausztria követelései.) És valóban naponkint nyugtalanító jeleit lehet látni az orosz csapat mozgalmaknak Galliczia határszélein. Mondják, hogy 70,000 harcász nyomatott elő Bessarabiába.

Hasonló komorhangulat uralkodik a bécsi lapokban is. A „Wien. Ztg.“ írja a többi közt: Bizonyos az, hogy mindenki világosan láthatja Oroszország szándékát — ártani Ausztriának; e szándékot, mely soha sem volt titok előttünk. A „Presse“ pedig Olaszország elismerésének egyedüli okául az orosz kormánynek Ausztria romlására törő indulatját tulajdonítja. Magok az olaszok is — írja ezen lap — kevés hasznát veendik ezen elismerésnek, de azon elszigeteltség, melybe Ausztria ezáltal ejtetik, reájok nézve fontos nyeremény.

Ezen elismerési jelenségnek sokkal feltűnőbb következményeül sejtik a Francia- és Oroszország közötti szövetséget. Ez az a mi az angoloknál is aggodalmat okoz, s a mi valószínűleg az angolokat Ausztriával szorosabb összetartásra fogja ösztönözni, mintán kétségtelen kezd lenni, hogy az éjszaki s nyugati caesarismus fenyegeti Európát.

Való-e ezen szövetség? ez most a napi kérdés az európai udvaroknál.

Girardin Emil egykor egy röpiratában azt mondta, hogy a krimi háború politikai baklövés volt, s eljön az idő, midőn a francziák bántkodni fognak azon, hogy Sebastopolnál az orosz flottát megsemmisítették.

Ugy látjuk, hogy a francia politika most ezen eszmére jött, s ha a keleti viszonyokra tekintünk némi csodálkozással látjuk, hogy a moslim hatalom, melynek fennmaradásáért Kalafátnál és Sebastopolnál Európa minden valamire való nemzetének vére omlott, e hatalom ma éppen akkori barátainak jobb részét ellenséges táborban láthatja, és a portának ma már csak is Ausztriában s Angliában lehet minden bizalma.

E helyzetből nagyon könnyen megmagyarázhatni azon békülékenyebb hangulatot, mely a belkérdésekre nézve a centralista lapokon átvonult.

Oly napok közelednek, melyekben Ausztriának egész erejét kell a mérlegbe vetnie, s hogyan teheti ezt le nem csöndesült belviszonyai között! Mig ellenben ha e birodalom kibékül és consolidálódik nagyon hamar változások történhetnek a világpolitika azon céljain, melyeknek gyors kivitele Ausztria belső viszállyaira s ebből kifolyó gyengültségére vannak alapitva.

Igy a belső kibékülés szükségessége oly világpolitikai fejleményhez van kötve, mely sürgeti Ausztriát, s melynek fenyegetése miatt minden óra csak veszélyesebbé teszi a késedelmet a birodalomra nézve. Annival inkább pedig, mert ezen fenyegető körülményeket a porosz politika is nagy kapsisággal zsákmányolja ki; a francia-porosz vámszerződés élénk sebet ejt Ausztrián, s Ausztria ellen programja könnyen oly szakadást idézhet elé a német nemzetiségnél, mely annak erejét megosztja, s azt eszközli, hogy az orosz és francia politikának szabad keze leszen Keleten, melynek akkor Anglia egyedül útját nem állhatja.

Mind világosabban kezd kitűnni, hogy az orosz politika nagyon is mozog Keleten, s az Angolhonnól keletre küldött agensek, az orosz agenseknek oly szándékait fedezik föl, melyeknek könnyen lehet eredménye egy új harc Angol- és Oroszország között.

Az angol keleti politika egyedül kedvező Ausztriára nézve. És e két hatalom ha benn rendben van nagy befolyást gyakorolhat az eseményekre. Első Napoleon bukását e két hatalom vitte ki. De akkor Ausztria erős volt, mert Magyarország is birta

veiből pár kötetet fog kiadni. Benne lesznek az egykor kedvelt utiképek, egy pár novella, szépműtani cikkek stb. Bárha érdekes leveleit is kiadná. Ez új kiadás a költő egyetlen íta javára fog jövedelmezni.

— Asbóth Lajos emlékirataiból az első kötet már szétküldött. Ha valamelyik aláíró néhány nap alatt sem kapná meg: sziveskedjék e végett bementetlen levélben a szerzőhöz Lugosra fordulni. Az előfizetési pénzek is oda küldendők.

— Kolossy István volt huszártiszt ki, 1838-tól 1849-ig a nádor huszároknál szolgált, ő Felsőfőltől megnyer-ven az engedélyt, hogy hazájába visszatérhessen, bosszu külföldön való tartózkodása után Nagy-Körösrre visszaérkezett. Állandóan ott fog lakni.

— S r A f nevű merész kalandort fogtak el közelebb, körül egyik dívatlap azt írja, hogy a Kobányában egy csinos fiatal nővel lakot bérlet, serteskereskedőnek adta ki magát s a szintén bérbe vett és viszont bérbe adott ólakban levő serteseket sajátjának vallván, biztosítékok mellett több rendbeli személyzetet fogadtott fel és így különféle csalási utakon sikerült 12,000 forintot felszednie. A mult napok egyikén azonban mind az illető, mind a vele lakott nő eltűntek, levelet hagyva hátra, hogy Szolnokhoz közel ** számú örháznál agyonlőtték magukat. Táviratoztak utána, s a férfit még élve, de a nőt már vérében halva találták meg. Vallo-mása szerint a megegyezés szerint egymásra löttek, de a nő rosszul cselezvén, nem talált. Nagy gyanu van, hogy a nőnek adott pisztoly nem volt megtöltve, s így a kalandor büntényei legközelebbi tanujától akart megszabadulni. Hogy nem mindennapi gonoszterével lesz a büntető törvényszéknek dolga, az is tanúsítja, hogy első vallatásakor a vizsgáló bírónak rohant, kit megvasalt ökleivel akart lefűteni.

— Bogár Imre, a többször említett rabló, a pesti rőtönitellő bíróság által kötél általi halálra ítéltetvén, ez ítélet 20 dik délután hajtatott végre Pesten, az állói ut szomszédságában állított bitón. Bogár egész pörét a közönség nagy érdekléssel kísérte, s midőn virágkoszorúval kezében, a vesztőbélre szállított, ezerrei-ezer nép lepte el az utcákat. Bogár sugártermetű, 23 éves, szép barna ifjú volt; ki-nek arcát látva, talán maga Lavater is csalódott volna.

— A „Hermannst. Ztg.“ tudósítást hoz egy gyalázatos büntényről, melyet egy r. k. pap a veresoronyi szomszékban állított bitón. Bogár egész pörét a közönség nagy érdekléssel kísérte, s midőn virágkoszorúval kezében, a vesztőbélre szállított, ezerrei-ezer nép lepte el az utcákat. Bogár sugártermetű, 23 éves, szép barna ifjú volt; ki-nek arcát látva, talán maga Lavater is csalódott volna.

— A „Szegedi H.“ szerint Szőreg környékén egy egész csapat család fogatván el, az ottani szolgabíró által tartóztatott. Vezérük, folytatja a nevezett lap egy házaspár, kik közül a férfi, hol Garibaldi név alatt, hol pedig mint emigráns küldöttje, s a nő, mint Kossuth nővére szerepelt. Halljuk azonban, hogy maga ezen a Garibaldi még nem került kézre, hanem nyomában vannak. Ezen kalandoresapat már hosszabb idő óta tűzte vidéktükön s a közel Bánáiban bűnös játékát, s nem egy könnyenbívó vagyona jutott körmei közé. Már ez érv elején ballottunk hiteles forrásból általuk a szomszéd Dorozsmán egy könnyenbívó iparoson elkövetett csalásról, ki által néhány száz tanust új Kossuth-aranyok gyanánt váltattak be bankjegyekért, miáltal a jég-re vezetett iparos majdnem összes vagyonát veszté el; de szándékosan mellőztük ez esetet, mert megvalljuk, hogy né-pünkől ilyenmü példák, melyek értelmességére homályt vetethetnek, nem örömezt közlünk. Végre kérekerülvén a ma-darak, csinaiak úgy is napfényre jutnak, s így a dorozsmai eseményt sem fedheti soká a titok leple. Eddig vagy hatan vannak letartóztatva, s ezek közt két nő.

— Egy fiatal kilépett huszártiszt, báró Fiáth Gyula, atyjának egyetlen fia, ki rövid idő óta Pesten tartózkodott és a Tigrisben lakott, három nap előtt nyom nélkül eltűnt. Másnap atyjától nyert jószágát vala átveendő. Eltűnése körülményei rejtélyesek, s ellenséges kézt gyaníttatnak. Az ed-digi rendőri fűrkészetek semmi nyomra sem vezettek.

— Közelebbi lapunk egyik rövidke közleményében „Pesten“ helyett „Pénteken“ szedett. A „Korunk“ e sajtó-hiba helyreigazításul nyolcz „durchschüsselt“ sornyit tért szentel. Fogadjá bálánkat, s tán az egész lapirodalom há-láját, melyben a sajtóhiba általában úgy szerepel, mint a poloska, melyet minden féle persiai irtporral földözni kell.

— Folytatása a néhai dobokamegyei orvos Demsik József családja részére beküldött ügyfél adakozásoknak: 14. Mócsról: Járasi orvos Winkler Ferenc 5 frt, gyógyszerész Apostol 2 frt. — 15. Bánffihunyadról: Máté János 2 frt. — 16. Tordáról: Welits Sámuel gyógyszerész 5 frt, Osztián testvérek 2 frt, Bláha József megyei al-orvos 1 frt, Megyesi Antal 2 frt, Rigó Frigyes 1 frt, Szász Sándor városi sebész 1 frt, dr. Virág Benedek 1 frt, Tuscek testvérek 2 frt, Zakariás Ferenc 1 frt, Ujvári oklev. gyógy-szerész 50 kr, Posoni Antal sebész 1 frt, Wolf Gábor gyógy-szerész 2 frt, Biluska Antal 1 frt, Csiki örökösök 50 kr, Welis György 2 frt, Amberboj József 1 frt, Szentpáli Ignác 1 frt, Bondánki Dániel 2 frt, Puhl Ignác 2 frt, egy valaki 50 kr, egy valaki 1 frt, dr. Harmath 5 frt. Összesen 36 ft o. é. — 17. N. Enyed: Dr. Donogány Jakab 5 ft, Bak József sebész 1 ft, Roth Mihály gyógyszerész 2 ft, Oberth József gyógyszerész 2 ft, Csont János alorvos 1 frt, Ungerpek János alorvos 1 ft. Összesen: 12 ft o. é. — 18. Dézs: Dr. Fettegger Károly 5 frt, Beregszászi Ferenc sebész 5 frt, Tokai Pál 2 frt, Telegdi Zsigmond 2 frt, dr. Szűcs Sámuel 6 frt. Összesen: 20 ft o. é. — 19. Brassó: Kir. tanácsos dr. Greissin József 5 frt, dr. Bachmaier János 1 frt 26 kr, dr. Béli Károly 2 ft, Fabricius József 2 frt, dr. Major János 2 frt, dr. Greissin Károly 1 ft, dr. Fink Vilmos 1 ft, dr. Müller István 2 ft, dr. Otóbrán Nándor 1 ft, dr. Schneider Victor 1 ft, dr. Bakonyi József 1 ft, Miller József 1 ft, Greissin Ferenc 1 frt, Stenner 1 frt, Hornung 1 frt, Jekel Nándor 1 ft, Jekelius Nándor 1 ft, Jachib Eduard 1 forint, Bohler Eduard 1 frt, Streifordor János 50 kr, Schuchans Károly 1 ft, Hendt 1 ft, valaki 24 kr. Összesen: 30 forint oszt. ért. — 20. Medgyes: Dr. Fabin János 2 frt, dr. Binder 1 ft, Pelcz József 1 ft, Dengel István 1 ft, Schuster Mihály 1 ft, Folberth Frigyes 1 frt, Fehdenfeld Gyula 1

ft, Megindt Károly 50 kr, Maurer János 1 ft, Tulner 1 frt, Kaistner Frigyes 1 ft, Petzold 1 ft, Heinzl Ignác 1 forint, Szenczy Gábor gyógyszerész 1 ft. Összesen: 14 ft 50 kr, oszt. ért. — 21. Ujabbán Szébenből: Dr. Kohm 5 ft, dr. Mayer 2 ft, dr. Werner 2 ft, dr. Hufnágel 1 ft. Össze-sen 10 frt o. é. — Küldettek még némi női ruházatok is, melyek mind halálal fogadtattak.

A „Kolosvári K.“ egyik régibb száma alatt közbirre tett adakozások összege tett 257 forintot; a később beklüt-dött feljebb leirt adakozások pedig tesznek 131 forint 50 kr, és így összesen: 388 frt 50 kr, mely összeg ha egy nagy kiterjedést család jövőjét állandóan nem is biztosít-hatja, melyre számítás sem volt, de mégis magában is oly jelentékeny, hogy képes a szenvedő családnak hosszabb idő-re nagy anyagi könnyebbulást maga után vonni, s melyet az özvegynek mint családanyának személyesen átadva, az általa szóval s később írásban is nyilvánított könyteljes hála kifejezések, minden segélyrel járuló ügyfelet egyiránt érintenek, — magam is a tisztelt ügyféltársaknak ez or-szágban szétlakó orvos, sebész és gyógyszerész uraknak azon készséges részvételért, melylyel igénytelen felszólítástomat tettelesen fogadták, ezennel ügyfelei szíves köszönetemet nyilvánítom.

Kolosvárt, 12-kén július 1862.

Dr. Pataki országos főorvos.

Öväs. A „Kolosvári Közlöny“ Dézsről kelt levelezés alatt egy nehéz vád emeltek ellenem, mintha én nagy ha-zánkfa Deák Ferencz arczépeit árulgatván a „pesti árva-ház“ joga ellen cselekedve, ezt megkárosítani akartam volna. Miután e könnyelműen ejtett súlyos vád, melyet a „Magyar-orosz“ is fölvet, még súlyosabb oldalvágások kíséretében az ember legdrágább javát a becsületet támadja meg, kénytelen vagyok becsületelem védelme okáért, kifejtve a vádallapla-naságát, az ellen óvatot emelni. Én, mint a közönség eléggé ismeri, számos egyéb kiadásaim között Deák Ferencz arc-zékéit is kinyomtam, és pedig jóval előbb, mint a „pesti árva-ház“ érdekében említett nagy hazánkfiának a Canzi ál-tal rajzolt arczépeire vonatkozólag a határozat megtörtént volna. Továbbá, ezen éppen említett alkalommal sehol sem-mi oly féle nyilatkozat nem történt, hogy Deák Ferencznek másképpen vagy már korábban készült arczépei nem árul-tathatnak. Ezek következtében én mint képeim tulajdonosa, semmi által se érezvén magamat akadályozva Deák Ferencz-nek általam kiadott arczépei árulásában, ezeket többi ké-peimmel együtt nyilvánosan és bátran (a pesti műúrsoknál is szemléltethők nyilván) árulgamat s árulatomat, de a „pesti árva-ház“ jogaiba soha nem avatkozám. A „K. Közlöny“ dézsi levelezője azonban elég könnyelműen mielőtt arról, mit ír, meggyőződött volna, engem holmi csempészkedésről vádolva, melyen rágalmaz. Ezt tevő utánna a „Jövő“, mely-nek nyomán a „Magyarország“ s „Magyar Sajtó“ vérszemet kapva, megfordula még élesebb kitételekkel, személyemet s pályámat sértegette. Nekem erkölcsi kötelességem e vádat, megfektve a valót, azon komoly megjegyzéssel visszautasí-tani, hogy sokkal könnyebb rágalommal a legtisztább lel-kületi egyén becsületét aláásni, mint azt fentartani, egy-szerszám mélyen lehet sajnálni, hogy némely egyének, oly egyszerű dolgoknak veszik más becsületét sértegetni s könnyelműségből e, vagy nem tudom mi okból, annak leg-becsületesebb s hazafiai szándékától vezérelt keresetét meg-rontani.

Mindezek után egyszer s mindenkorra kijelentem, mond-jon bár mit a rut rágalom nyelve, jövőre is tántorítatlan buzgalommal igyekezni fogok hazánk jeleseinke arczépeit, mint saját kiadásaimat terjeszteni, azon édes tudatban, hogy ezzel nemcsak nemes vállalatot, de sőt hazafiai kötelessé-get is teljesítenek.

Végül személyem s pályám elleni minden gunyos jegy-zéseket egyszerűen visszautasítok, s ama vakmerő rágalmat is, mely bárkiktől eredt legyen, hogy én látogató jegyem-mel mentem képeimet ajánlani, e lelketlen rágalom meg-cáfolásául, s elleneim megsejyenyítéséül felhívom a testvér-haza nagy közönségét, ha csak egy is akad, ki azt állít-hatná; azért a „Jövő“ újdondásának, (bónnan a „Magyar Sajtó“ is meríté) páleámra vonatkozó silány megjegyzésére röviden azt felelem: „Si tacuisses, philosophus mansisses.“ Pest, jul. 12. 1862.

Veresby Soma.

Szamosújvár, július 19. 1862.

Nyiltér. *)

A „Kolosvári Közlöny“ ideit 108-ik számában, Szam-sujvárról aláírás nélkül megjelent cikkre vonatkozólag, az igazság, méltány, de leginkább az ellentét, s gyógy-szertárunk ellen nem éppen jó lelkiismerettel névtelen cik-kirő által tett közlések alapján, felhíva éreztük magunkat a fenn említett cikknek minket illető részére megfellelni; a cikk többi részeinek igen könnyen eszközölhető megcáfó-lásába ezuttal nem ereszkedvén.

Áttérve tehát a második gyógyszerész kérdésére, nem akarunk a cikkirővel ezen ügy érdeme felett polemiba bocsátkozni, avagy annak jogi oldalát vitatni, hiszen úgy is ezen kérdés eldöntése, nem a cikkirőtől, annál kevésbé tőlünk fog függni.

A gyógyszerész cikkének árai, tetszik tudni, legfeljebb-leg vannak meghatározva, minél feljebb, vagy lejjebb (mint egy időben ezt cikkirő ur alórtak gyógyszerészáról alku szerint kívánta) azt adni nem lehet; vagy tán az extra nor-malis szereket bántják cikkirőt, ezekre elég legyen annyit megjegyezni, miszerint cikkirő járjon végre annak, hogy a szomszéd Kolosvár négy gyógyszerészárában, s a közel levő Dézs városi egyetlen gyógytárban, a hasonló szerek minő áron díjaztatnak, mely eljárás azon alapos meg-győződésre fogja vezetni, miszerint az oly szereket, a me-lyek többnyire fényűzési cikkek, mi sem díjaznak kényünk s kedvünk szerint.

Nem tudjuk, minő keserű gyümölcsöket kénytetett a polgárság és vidéki lakosság elnyelni, ha csak cikkirő azt

*) Az e téren megjelent cikkek a szerkesztői felelősség körében csak is a sajtóhatóság irányában tartoznak. Szerk.

nem érti a keserű gyümölcsök alatt, hogy a városi, s kü-lönösen a vidéki lakosság gyógyszerészárunkból több évek-re hitelez, avagy hogy több igen jó hangzású nevekké bíró, s ez ilők szerint nem is megvetendő állásban levő érde-mes (?) városi egyéniségeknek több évek óta nagyobb pénz-összegekre felrugott gyógyszerészári adosságát elengedték, s ma is (talán soha meg nem fizetett fejében) gyógyszerék-kel ellátjuk? s ha cikkirő ezeket nem hiszi, készek va-gyunk a nevekké is szolgálni, s a mi még több üzleti fő k ö n y v t n k b ő l kivonatokat is közölni. S ha név-telen cikkirő jövőre becsületünket rágalmazni meg nem szűnend, mi cikkirőt egy fekete lelki egyénnek fog-juk tekinteni, a ki már végképp elgyengült, s semmi biz-tosságot sem nyújt sorompok mögé rejtőzve mások becsü-letének s existenciájának rovására, s annak aláadásával sze-retne magának érdemeket, s előmenetelt szerezni. S így tet-szik tudni: „Sutor ne ultra crepidam.“

Placintár Gratian és fia, gyógyszerészek.

POLITIKAI HIREK.

FRANCZIAORSZÁG. Páris, jul. 15. A francia, orosz és porosz uralkodók találkozása még ugyan nem bevégett tény, de igen valószínű, mintán mind a három udvar nagy hajlamot mutat rá s a tanácskozás alá veendő tárgyak felett már folynak az alkudozások. A találkozás valódi célját nehez határozottan megmondani. Jólértesültek állítása szer-int Napoleon császár szilkségesnek tartotta, hogy a stutt-garti- és baden-badenitől különböző jellemű találkozás jöjjön létre, s azért választotta a jelen időpontot, mivel Porosz-orosz- és a vámegegyetlet köteendő szerződés, s a pétervári kabinettel folytatott diplomatiai alkudozások lehelességgé teszik, hogy a találkozó fejedelmek között, nagyobb szívél-lyesség fejlődjék ki, mint azt az eddigi formások enged-ék. Az orosz cszárral egyestülve arra akarja bírni a porosz királyt, hogy Schleswig-Holstein ügyében Daniával kiegyez-kedjék, s azután egyestülten birják rá Ausztriát Veleno-ze átengedésére, hogy így az olasz kérdés megoldatván, ezen Európa békéjére nézve felette veszélyes állapotnak vége szakadjon. Végre a fölött is ohajтана tanácskozni a fejedel-mekkel, miként lehetne a hasztalan vérontásnak elejét venni, s a Porta és keresztény alattvalói közt kielégítő viszonyt hozni létre.

A Mexikóból érkezű tudósítások igen szomorúan hang-zanak. Lorencez tábornok s 5000 emberből álló hadteste jun. 11-én még Orizabában vesztegelt, minden összekötte-téseitől elvágyva, s Zaragora mexikói tábornok két szállít-mány had- és élelmi szert foglalt el, melyek Veracruzból Orizaba felé voltak utban a francziák számára. Junius 15-én a mexikói hadsereg Veracruz felé nyomult, hogy e várost megtámadja. A Mexikóban uralkodó hangulatra nézve je-lemező, hogy a midőn Almonte, a kinek mint tudva van, ideiglenes köztárs. elnöki címet adtak, közelebből kény-szerített folyam papírpénzt bocsátott ki, alig volt az ezt tudat rendelet kihirdetve, azonnal minden bolt, sátor, kávé-ház, vendéglő és üzleti hely bezáratott. A hatóságoknak erő alkalmazásával kellett fellépniök, hogy legalább a né-lkülözhetlen élelmi cikkek árúhelyeit megnyitassák; a töb-biek most is folyvást zárva vannak. E körülmény általános pangásba juttatta a kereskedést.

Párisi hivatalos közlemények szerint azonban az ily apró szerencsétlenségek mit sem fognak változtatni a dolgok folyamán; mert a francziák a jövő télen mégis bevonulnak Mexikóba. Hogy Lorencez fentarthatja-e magát a segédcsa-patok megerkeztéig, ez is csak annyiban bir jelentőséggel, a mennyiben az ottlevő maroknyi, de vitéz francia csapat sorsa iránt mindenki érdekelve van.

A „Herald“, párisi levelezője határozottan állítja, hogy Thounvel Londonban mulatása összefüggésben van az ameri-kai ügygel. Thounvel ur egy utolsó kísérletet teend, hogy felnyissa Palmerston szemeit s arra bírja őt, hogy Francia-orosz-ággal kezert fogva ajánlják közbenjárásukat az ameri-kaiknak, mi ha el nem fogadtatnék, azonnal ismerjék el a különszövetkezett déli államokat. Ha a britt „dictator“ ismét szokott non possumus-ával felel, akkor a közbenjárási ajánlatot Francia- és Oroszország fogják megtenni.

OLASZORSZÁG. Turin, jul. 16. Az „Italie“ írja: A francziák császárájának Oroszországra az olasz királyság érdekében gyakorolt befolyása érthetetlen volna, ha most egy lépéssel tovább nem menne, hogy feltegye a koronát az új építményre; ez a korona pedig: Róma, mint Olasz-ország fővárosa. Ha a francia császár Olaszországot az európai hatalmak által erkölcsileg erősíbtíni, másfélől azonban fővárosának eltartóztatása által annyilag tehetelenségre kárhoztatni akarná, ez oly számba nem vétele volna min-den józan felfogásnak, minőt a francziák császáráról fel-tenni lehetetlen.

A hirhét beszéd, melyet Garibaldi a palermoi nem-zetörség felett tartott szemléje alkalmával mondott, terjedel-mesebb kivonatban így hangzik: Olaszországnak, Francia-orosz-uralkodójától, 2-ik december emberétől, attól, a ki a párisi nép révél szenyezte be magát, kívánia kell, hogy Rómát irtse ki. Mert ő jogtalanul tartja Rómát meg-szállva. Nem igaz, hogy azért volna ott, hogy a szent atyát, a catholicismust, a Jézus vallását oltalmazza. Hazugság és ismét hazugság; ő azért van ott, mert kény ur; mert ki akarja elégtíni zsarnoki szomját, mert a rabló hadjáratot támogatja stb. Ki kell tehát jelentenünk neki, a ki főko-zója szerencsétlenségünknek, hogy Rómát irtse ki; nem szavakból, nem irott tilkoszokban, hanem azon modorban nyilatkozunk neki, a mint a palermoiak tettek a sicíliai estén. Ez az egyedüli modor, melyben oly emberek által megértethetünk, t. i. kevés szóval: fegyverrel. Ti tudjátok, hogy becsületes ember vagyoké; én semmit sem kívánok egyebet, mint hogy Olaszország ügyét egyszer már hajtsuk végre, s hogy kisérejelek titeket, ha el vagytok határozva, hogy valósággal végrehajtsátok. Én nem csalhatlak meg titeket. Azért ajánlom nektek, éppen úgy tartsatok össze, a mint eddig cselekedtetek. A meghasonlás egyetlen szava

se emelkedjék közöttünk. Ugyanazon program, melyet Marsallal partra szállítottunk a eljöttünk osztani sorokat. Egy azon program Rómába is elvezet minket. Ne engedjétek magatokat más hangok által elcsábítani, melyeknek együj jelentése van. A muratizmus nem lenne egyéb, mint Bonapartenak egy proconsulatusa Olaszországban. Ezt már egyszer mondtam volt nektek. A hourbonizmus nem egyéb, mint kínzó eszköz, börtön, számkivetés és halál. A király-pápa vagy pápa-király, a mi ugyanaz, mély gonoszabb. Ne engedjétek magatokat semmi más program által tévútra vezetni. „Olaszország és Victor Emanuel!” — ezzel ki fogjuk egészíteni Olaszországot.

Rómából írják, jul. 8-ról, hogy Montebello gróf két napig harcra készen tartotta csapatait. E rendkívüli elővigyázat az elkeseredettség tette szükségessé, melyet az „Osservatore Romano”-nak Olaszország ellen intézett cikke idézett elő. A nevezett lap, Olaszországot „csereplábkon álló érczóriás”-nak nevezte el, és azt mondja, hogy a császárnak elég van még két hí ezredese, s így még a modenai hercegnél is kedvezőtlenebb helyzetben van, mert ez legálabb egész hadseregét megtartotta. Az „Osservatore” félhivatalos lap lévén, természetesen, hogy támadásai kétszerezsen rossz benyomást tettek az orosz követségre.

A pápa azon gondolkodik, hogy az 1863 ik évet szent évrnek nyilvánítsa, hogy ismételt egyházi ünnepek által újabb búcsumenetre indítsa a katolikus biveket az örök városba. A szent szék hajlandó volna saját költségén kijavíttatni a szent sír kápolnáját, mert aggodalommal nézi Olaszországnak a szent helyekre nézve folyvást növekedő befolyását. A jeruzsálemi latin szertartású patriarcha ezért van most Rómában.

NEMETORSZÁG. Berlin, jul. 16. Olaszország elismerése feltétlenül történt meg. Igaz, hogy a porosz kormány eleinte azon kívánságát nyilvánította, hogy a turini kabinet kötelezze magát, hogy sem Velenczére, sem Rómára nem fog igényt tartani. Azonban e feltételt Victor Emanuel kormányja visszautasította. Ratazzi kijelentette, hogy Olaszországnak e pillanatban nincsenek támadó szándékai, s minden netalán az önkényesek által Velence vagy Róma ellen teendő kísérletet meg fog akadályozni. De a jövőre nézve nem akart Ratazzi semmi kötelezettséget vállalni; ő, mondá, semmit sem engedhet el az olasz programból. „Róma Olaszország fővárosa”, kiegészítő része azon programnak, melyet a néhai Cavour parlamenti határozat által állapított meg. E nyilatkozatra Bernstorff gróf megelégedett azzal, hogy a Poroszország általi elismertetést tudató jegyzékben az érintett feltételeket csak kivánság gyanánt mondja ki. Ezen kívül az említett jegyzékben az a remény is ki fejezve, hogy az olasz kormány II. Ferencz volt királynak nápolyi magán birtokait visszaadandja.

OROSZORSZÁG. Varsó, jul. 15. A „Danziger Ztg” hiteles forrásból írja: Konstantin nagyherceg egészen át akarja alakítani Lengyelország politikai viszonyait. Sz. Pétervár illetékes körében már régóta beszélnek arról, hogy Sándor császár lengyelországi politikájának célja a régi lengyel királyság független közigazgatási rendszerének helyreállítása volna. Azonban a kivételről semmit sem tudtak. De most már hallatszik, hogy Kownoban orosz vámbívalt állítanak fel, és a határszéli orosz vámbívaltokat, lengyel vámbívaltokkal alakítandják át. E szerint tehát Lengyelországnak még a vámkezelése is, el lesz különítve Oroszországtól, és a kettő között ismét felállítja azon vámkorlátot, melyet Miklós császár lerontatott vala, azonban a tervből az is kivethető, hogy a lithvániai nagyhercegséget nem számítandják a lengyel királysághoz. Ha Lengyelország belkezelési szabadsága annyira terjed, hogy a vámkérdések fölött maga intézkedik, akkor a porosz kereskedelmi testület azon gyakran ismételt ohajának is eleget tesznek, mely szerint Lengyelország a porosz tengerpartokkal kereskedelmi összeköttetésben álland. Hogy pedig Lengyelország a vámkezelésben szabadon fog rendelkezni, az már az eddigi intézkedések szerint is szintén kétségtelen.

Holnaputánra várják a nagyherceg újabb kegyjeleit. Hiszik, hogy általános amnestiát adand a politikai vétkeseknek, mely bir megerősítést nyer azon körülményben, hogy ma a városházánál kihallgatás végett letartóztatva volt politikai foglyokat szabadon bocsátották. Azonban azokat, kik a merényletben résztvettek, természetesen nem részesítendik e kegyben. A császár, ki jelenleg Rigában van, némelyek szerint Varsóba jő a nagyherceget meglátogatni. Jarosinkiról a hir mindennap egyebet beszél. Sokan azt hiszik, hogy nem ő a merénylő. Kedvező jelenség az is, hogy most már ismét vannak hirdető hangversenyek, és hogy a színházat ismét megnyitják a jövő héten.

Sz. Pétervár, jul. 14. A „Hamburg. Nachrichten”-nek írják, hogy azon egyén, a ki Lüders tábornokot meglötte, kézre került. A neve: Kebik Remisch.

Ujabbak. Bécsből jul. 20-ról írják a „Lloyd-nak”: „Az erdélyi kérdés egy lépéssel a megoldáshoz közelit. A mint értesülök holnapra gr. Crenneville erdélyi helytartónak Bécsbe kell érkeznie, s azonnal az erdélyi ügyeket veszik tanácskozás alá. A miniszteriumnak a budget kérdésnél éppen most nagy alkalmatlanságot szerez az hogy Erdélyben még az országgyűlés összehívásáig nem mentek a dolgok sat. A mint a „D. Zeitung” írja, mely lap Erdélyben helyezi a birodalom egységé-

nek minden reményét — nem fogják itt az országgyűlést forcierozni, hanem a reichsrathba vinni mielőbb az ország illetőségét, s nem azért pedig hogy a nem sikerülést kikerüljék, hanem hogy az összállam eszméjét kiküzdjék. Schmerling miniszter üdvözlé a százsz küldöttséget mint ő excej „Zukunft collegait”, „Rannicher ur pedig biztosítja egy toastjában a centralistákat, hogy a százsz földön lakó százszok és románok szíve a gesamtmonarchiaért dobog.

— A „Dziennik polski” hiteles forrásból tudja, hogy a Konstantin nagyherceg elleni merénylő elkövetője, Chrusczelleff orosz tábornok fia, kinek sikerült ellillanni s egy bűnbakot hagyni maga helyett a nyavalyatörő szabólegény, Jarosinski személyében. Ez utóbbi oly rendkívül szellemesgény és korlátolt elméjű egyén, hogy egy ily tett elkövetését lehetlen róla feltenni. Nagy elszántsága azonban mindenestre feltűnő.

— Berlin, jul. 18. Az „Opin. Nation.”-nak sürgönyzik: Kölnben már teszik az előkészületeket a porosz király és francia császár találkozására. A magas vendégeket september 5- vagy 10-re várják.

— Varsó, jul. 19. A nagyherceg tüntetésekért száműzött tizenkilencz nőnek megengedte a visszatérést Varsóba.

— Uj-York, jul. 10. Vicksburg bombáztatása folyvást tart. M'Clellan tábornok hét mérföldnyire hatolt Richmond felé; legközelebb csatát várnak. Az egyesületi csapatok Hamptonban Monove erő mellett sánczolják magukat. Yorktown kiürítése nem valósul. Curtis tábornok serege odahagyta Arkansast s bevonult Mississippi államba. A szenátusban a kincstárjegyekre s a vámi árszabályzatra vonatkozó javaslatok elfogadtattak.

Távirati tudósítás a bécsi börzéről

Julius 23-kán: Nemzeti kölcsön 82.35. 5% Metalliques 70.85. Bank-részvény 792.—. Hitel-részvény 214.10. Váltó Londonra 126.30. Ezüst 124.—. Arany 6.1.

Julius 21-dikén: Urbéri kárpótlási kötvény: Magyarországi 72.25. Erdélyi 70.50.

T. és felelős szerkesztő DOZSA DANIEL

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS.

Sz. 969.
polg.

Hirdetmény.

A nemes Háromszék törvényszéke részéről ezennel köztudomású juttatik, miszerint zágoni Vajna Lászlónak imetsfalvi Imets Ferencz ellen 1000 forint p. p. vagy 1050 forint o. é. alaptartozás és járulékaik iránt, lefoglalt adósságos perében, az utóbbinak Imetsfalva határain fekvő, bíróilag lezálogolt és megbecsült kövekezendő szántó és kaszálló földjeinek u. m.

- 1) A szántóföldnek a Rákos mezőben, „muzsa-reve” nevű helyen, Cserei János és az ált szomszédságában 12 véka főrüjtű 257 helyrajzi szám alatt, s 150 forint becsárban, —
- 2) A földnek a szentegyház dombján Imecs Miklós és Jancsó árvaik szomszédságokban, 16 véka főrüjtű 1358 helyrajzi szám alatt, 200 forint becsárban, —
- 3) Közmoosár helyen, Nagy Mózes és Aezel Gergely szomszédságokban 52 véka főrüjtű 1303 helyrajzi szám alatt, 400 forint becsárban, —
- 4) A Bornyuskertben, Imecs Ferencz és Imecs Mihály szomszédságokban, 18 véka főrüjtű 1733 helyrajzi szám alatt, 80 frt. becsárban, —
- 5) A Kaszállónak ugyan ott, az alperes és a gelenczei patak szomszédságokban, 1734 helyrajzi szám alatt, s 300 frt. becsárban, — nyilvános clárverése, nyertes kérelmére elrendeltetik; határidőül e folyó év augusztus hó 3-ika és szeptember hó 7-dike tűzvetény ki, mindkétyszer délutáni 3 órára, Imetsfalván, a helyszínen, azon kikötéssel, hogy a második határon a becsárakon alól is el fognak adatni.

Venni szándékozók, a végrehajtás alá vett birtoknak árverési feltételeit, a helybeli törvényszéknél megtekinthetik. Fölhivatnak mindazok, kik ezen birtok iránt, akár követelési vagy tulajdoni, akár pedig más valamely jog ezimen elsőbbségi vagy zálogjogot formálhatni vélnek, igényeiket e folyó év augusztus hó 1-éig ezen törvényszéknél, annál bizonyosabban bejelenteni: minthogy különben maguknak tulajdonítsák, ha a vételár felosztás az ők értesítésük nélkül fog megtörténni, s abból a menyinyiben, a vételár másoknak kifizettetének, ki fognak rekesztetni.

NEU HIVATALOS.

(648)

Eppen most érkezett

fris előpataki, túri és borszéki viz SALLAI ISTVÁN hidutezai fűszer kereskedésébe.

(645)

lg. sz. 2845. — 1862.

Az erdélyi kölcsönös jég- s tűzkármentő-társulat célja lévén, hogy a nagy közönség egyes tagjai, jég vagy tűz általi károsodás szomorú következményei ellen — ha véletlenül is — nem kizárhatólag rossz akaratú nyereszkeskedési vágyból történendnek — kölcsönösen segédkezel nyujthassanak egymásnak, és így csak is az évi tiszta szükségletek mérlege szerint járuljanak a társulati közpénztárhoz: könnyen megérthető: hogy mentől többen csatlakoznak oltalom kereső tiszta szándékkal e társulathoz, a káreseményekérti teher hordozása is annál inkább megoszolván, a biztosításérti járuléknak, hovatovább oly csekélységre kell apadnia, a minőre csak is ezen elvű társulat képes hatolni.

Ezen okból bátor kodunk tiszteletteljesen a t. cz. gazdaközönség figyelmét hazánk ezen — egyetlennemű — intézetére felhívni, s abbani részvételre felszólítani annyival inkább: mivel e társulatnál tett díjbefizetések az összes biztosított tagok tulajdona. És a midőn abból eddigéle közel 4 ezer tagtárs részesedett kártérítésben, tanuságot nyujtott egyszersmind arról is, hogy a kedvező évek folytán megmaradt fölösleget osztalékul részint visszafizetvén, részint beszámítván, a biztosításérti járulékok áldozatnak alig nevezhető csekélységre apasztattak.

Bővebb felvilágosítást adandóan alantabb kijelent ügynőseink, ezek közvetítése által is lehetvén társulatunkhoz csatlakozni.

Az erdélyi kölcs. jég- s tűzkármentő-társulat igazgatósága Kolozsvártt. Julius hó e-jén, 1862.

Nyomatott az ev. ref. főtanoda betűivel. (Bel-farkasutca 74 sz.)

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Ügynökségek Erdélyben:

Abrudbányán: Árkosi Károly urnál

Adámoson: Kovács Károly „

Aranykúton: Móza Samu „

Al-Csernátonban: Farkas Pál „

Als-Siményfalván: Kis Zsigm. „

„ Marosi János „

Balásfalván: Dániel Ödön. „

Bálástelken: Szokoli Pál „

Baróthon: Gergely Ferencz „

Bereczken: Fejér János „

Bethlenben: Csűrös József „

Beszterczén: Dietrich és Fleischer „

Brádon: Zakariás Dániel „

Brassón: Popovics F. B. „

Bözödön: Árkosi Mózes „

Bürkösön: Keszegh Samu „

Bánf-Hunyadon: Zakariás Kritóf „

Csik-Bánkfalván: Madár Antal „

Csik-Taploczán: Lázár Dénes „

Czikón: Péchi László „

Dézsen: Kovács Mózes „

Derzsén: Révai Dénes „

Déván: Baló Beniamin „

Dobokán: Hodor Károly „

Dobrán: Lázár Lajos „

Erdő-Szt-Györgyön: László Ger. „

Erszébethvárosban: Eördög Bogd. „

Felvinczen: Magyarai Pál „

Fogarason: Nehrer Sámuel „

Gerenden: Hegedűs Lajos „

Gidófalván: Vajna Károly „

Gyaluban: Kónya András „

Gyéresen: Nádas József „

Gyergyó-Sz-Miklóson: Prohászka Ede urn. „

Hátszegén: Ehrentletberger Péter „

Hidvégen: Nagy Sándor „

Ilyefalván: Gál István „

Károlyfejevártt: Dergán József „

Karczfalván: Lukács István „

Kászón-Ujfaluban: Boeskor Kár. „

Kékesen: Sepsi Mihály „

Kentelken: Vályi Elek „

Kercsesorán: Pindur Ferencz „

Kézdi-Vásárhelytt: Kovács Dán. „

Kolozson: Veres Sándor „

Kovásznán: Kozma Antal „

Középlakon: Ibrányi Károly „

Krasznán: Veres Miklós „

Maksán: Jancsó Ferencz „

Márkosfalván: Kocsis Károly „

Magyar-Fülpösön: Zilinezki Pál urnál.

M-Gyerő-Monostoron: Hori F. „

Nagy-Zsomboron: Zsombori J. „

Péterlakán: Benkő János „

Ujfaluban: Boér Bálint „

Maros-Ilyén: Fekete György „

Ludason: Nyerges Ferencz „

Solymoson: Bogdán Mózes „

Vásárhelytt: Czecz Miklós „

Mező-Méhesen: Kendeffy István „

Szilváson: Mihály István „

Mocsos: Csobáneci István „

Nagy-Borosnyón: Kónya Sándor „

Enyeden: Ungár Mihály „

Gálambfalván: Hegyi István „

Naszódon: Miháisi József „

Ördögkúton: Ince József „

Parajdon: Csengeri József „

Radnóthon: Komáromi György „

Sáros-M-Berkeszen: Kelemen Sánd. „

Sepsi-Sz-Györgyön: Demeter József „

Szamosújvártt: Miller Adolf „

Szász-Mátén: Nagy Mihály „

Régenben: Özv. Altner Jánosné „

Sebesen: Simón Gergely „

Szászvárosban: Lészai János „

Szederjesen: Sándor Lajos „

Széken: Mihály Endre „

Székely-Keresztúron: b. Gamerra G. „

„ Kabdebó Antal „

„ Kocsárdon: Sükösd Ferencz „

„ Udvarhelytt: Beczási Manó „

Szt.-Abrahámon: Lőrinczi Mihály „

Szilágy-Cseken: Telekdi Farkas „

„ Somlyón: Végh és Hajdu „

Tasnádon: Koroknai Zsigmond „

Tekében: Riemer Mihály „

Tordán: Velics György „

Toroczkón: Hatskuj T. Ferencz „

Toroczkó-Sz-Györgyön: ifj. To- „

roczkai Sándor „

Tövisen: Márton Ferencz „

Ujszékelyen: Buzogány Elek „

Ujvinczen: Butyka Dániel „

Uzonban: Vajna Tamás „

Vaján: Cseke József „

Vizaknán: Timár Károly „

Zágonban: Demeter Samu „

Zsibón: Kun Károly „

(633)

Bethlenben ifjabb gróf Bethlen Ferencz udvarában van 300 veder 21½ foku tiszta Silvorum eladó. Tudakozódhatni iránta ott helyben.

(3—5)